

Ügyszám: IV/1558-2/2022

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Donáti u. 35-45.
Budapest
1015

Érkezett: **2022 SZEPT. 29.**

c-mail

Példány:

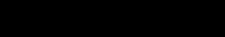
Kezelőiroda:

Melléklet:

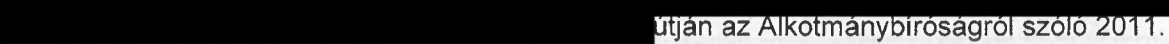
db

Ügyszám: **IV/1558-1/2022.**

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott indítványoz

 („Indítványozó”) a korábbi beadványban mellékelten csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselője, a **Névény Ügyvédi Iroda**

 útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: „Abtv.”) 26. § (1) bekezdése alapján a tisztelt Alkotmánybíróság előtt IV/1558-1/2022. számon folyamatban lévő eljárásban az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjeszti elő (figyelembe véve a tisztelt Alkotmánybíróság hiánypótlásról szóló tájékoztatásában foglaltakat is) változásokkal egységes szerkezetbe foglaltan akként, hogy az alapbeadványban foglaltakhoz képest a változásokat aláhúzással emeli ki:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a *Bírósági Végrehajtásról* szóló 1994. évi LIII. törvény („Vht.”) 147. § (4) bekezdés a) pontja „és az ingatlan-nyilvántartásban lakóház vagy lakás megnevezéssel nyilvántartott vagy ilyenként feltüntetésre váró” szövegrészének alaptörvény ellenességét, és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

Indítványozó a jelen alkotmányjogi panasz indokaiként az alábbiakat adja elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

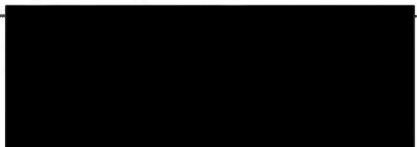
a) Az alkotmányjogi panasszal érintett bírói döntés(ek) pontos megjelölése, a pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

Az alkotmányjogi panasszal érintett bírói döntés(ek) pontos megjelölése:

Budapesti XX. XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 2021. 12. 06. napon kelt, 0106-8.Vh.1395/2021/9. számú végzése (a továbbiakban: „**I. Fokú Végzés**”, I/2. számú melléklet).

Fővárosi Törvényszék 43.Pkf.630.952/2022/3. sz. végzése (a továbbiakban: „**II. Fokú Végzés**”, I/3. számú melléklet).

A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése:

Indítványozó előadja, hogy Budapest Főváros [REDACTED] Önkormányzata az Indítványozó ellen végrehajtási eljárást kezdeményezett, mely végrehajtási eljárás dr. Zoltán Ákos önálló bírósági végrehajtó (a továbbiakban: „**Végrehajtó**”) előtt 012V.0106/2017. számon volt folyamatban. A végrehajtás elrendelésére dr. Tóth Erzsébet Katalin közjegyző által 11041/Ü/71275/2016/2. számon kibocsátott végrehajtható okirat alapján került sor. A Végrehajtó 2021. 05. 04. napon kelt árverési hirdetésménnyel árverést tűzött az Indítványozó tulajdonában álló [REDACTED] szám alatti ingatlanára.

A Végrehajtó az Ingatlan vonatkozásában árverési hirdetményt tűzött, melynek eredményeként az Ingatlan sikeresen elárverezésre került, erről 203. számon (I/4. számú melléklet) 2021. 07. 28. napján árverési jegyzőkönyv készült.

Indítványozó jogi képviselője 2021. 07. 26. napján kérte – a 203. sz. árverési jegyzőkönyv (I/5. számú melléklet) kézhezvételét megelőzően - a Végrehajtótól az árverés felfüggesztését a Vht. 147. § (4) bekezdésének a) pontjára hivatkozással, azon az alapon, hogy az Ingatlan lakás céljára létesített, az ingatlan-nyilvántartásban lakóház megnevezéssel feltüntetésre váró ingatlan (az épület feltüntetésére vonatkozó ingatlan-nyilvántartási hatósági eljárás 2021. 07. 26-27. napon került kezdeményezésre), mely használatbavételi engedéllyel is rendelkezik, továbbá kérte az elektronikus árverés törlését és a 187-es számú árverési hirdetmény visszavonását, megsemmisítését.

A Végrehajtó az Indítványozó fenti beadványát a 187. számon kiadott árverési hirdetményben foglaltak elleni végrehajtási kifogásnak (a továbbiakban: „**Beadvány**”) értékelte és 2021. 08. 03. napján betejesztette az iratokat az elsőfokú bíróságra. A Végrehajtó a Beadvány átvételét követően nem intézkedett a 187-es számú árverési hirdetmény megsemmisítése iránt, erre tekintettel az Indítványozó 2021.08.19. napján végrehajtási kifogást (a továbbiakban: „**Kifogás**”, I/6. számú melléklet) terjesztett elő a végrehajtói mulasztással, valamint a 203. számon kiadott árverési jegyzőkönyvvel összefüggésben. Az eljáró bíróság 3. sz. hiánypótlási felhívásának (I/7. számú melléklet) az Indítványozó eleget tett és 2021. 09. 13. napon kelt beadványában (I/8. számú melléklet) kérte az eljáró bíróságot, hogy állapítsa meg a Végrehajtó mulasztását, figyelemmel a Vht. 147. § (3) és (4) bekezdésének, valamint a Vht. 155. § d) pontjának, illetve a 229/2021. (V.5.) Korm. r. („**Korm. r.**”) 1. § (2) bekezdésének megsértésére. Indítványozó kérte továbbá annak megállapítását, hogy az árverés sikertelen a Vht. 155. § a) és d) pontjára tekintettel és kérte az árverés törlését.

Kifejtette, hogy az Ingatlanon egy lakóépület áll, mely 2007. 04. 25. napján használatbavételi engedélyt kapott, a becsérték megállapításánál az ingatlanforgalmi szakértő figyelembe vette, hogy az Ingatlanon egy lakóépület áll, továbbá az Indítványozó ebben a lakóépületben életvitelszerűen él és ez a lakcímnnyilvántartás szerinti lakóhelye is. Sérelmezte az Indítványozó, hogy a fentiek ellenére az Ingatlan, mint „kivett beépítetlen terület” került árverésre, az Indítványozó Kifogásában előadott álláspontja szerint ez a cselekmény teljesen ellentétes a jogalkotói szándékkal, ezen álláspontja alátámasztására hivatkozott a Vht. 147. §-ához fűzött törvényi indokolásra. Indítványozó álláspontja szerint a jogalkotói szándék arra irányult, hogy a lakóhelyül szolgáló ingatlanok árverése során az érintett ingatlan a lehető legmagasabb összegben kerüljön értékesítésre, ezzel hozzásegítve az adósokat, hogy a végrehajtási eljárásban érvényesített hitelezői igények kielégítése során fennmaradó összegből megfelelő lakhatást tudjanak maguknak biztosítani. Indítványozó előadta továbbá, hogy más lakóhellyel nem rendelkezik.

Az elsőfokú bíróság az Indítványozó 2021. 07. 26. és 27. napon kelt tájékoztatással és kérelemmel összefüggő végrehajtói mulasztással szemben előterjesztett kifogását, továbbá az Indítványozónak a 203. számú árverési jegyzőkönyvvel szemben előterjesztett végrehajtási kifogását elutasította, utóbbit hatályában fenntartotta, a 2021. 12. 06. napon kelt, 0106-8.Vh.1395/2021/9. számú I. Fokú Végzésével.

Az I. Fokú Végzés tanúsága szerint az Indítványozó 2021. 07. 26. és 27. napon kelt beadványait a végrehajtó helyesen tekintette a 187. számú árverési hirdetménnyel szembeni kifogásnak. A 203. számú jegyzőkönyvvel szembeni kifogással kapcsolatban az elsőfokon eljáró bíróság kifejtette, hogy annak tárgyát az képezte, hogy az Ingatlant lakóingatlanként kellett volna-e árverezni avagy sem. E körben megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy az ingatlan adatait az árverési hirdetmény tartalmazza, így kifogás azzal szemben terjeszthető elő. Az elsőfokú bíróság tényként rögzítette, hogy az Indítványozó az árverési hirdetményt 2021. 05. 11. napján vette kézhez, kifogását pedig 2021. 07. 26. napján terjesztette elő, így az elkészt.

Az elsőfokon eljáró bíróság megjegyezte továbbá, hogy az Ingatlanon található épület 2007-ben kapott használatbavételi engedélyt, az Indítványozó azt 2013. év óta lakja, így álláspontja szerint elegendő idő állt az Indítványozó rendelkezésére, hogy elvégezze azokat az intézkedéseket, melyek alapján az Ingatlan a Vht. 147. § (4) bekezdés a) pontja szerint lakóingatlannak minősíthető, ennek ellenére ezt az Indítványozó csak az árverés utolsó napjaiban kezdeményezte.

Az I. Fokú Végzés megállapította, hogy a Végrehajtó az Ingatlan árverését helyesen írta ki, a Vht. 147. § (3) bekezdése és a Korm. r. csak lakóingatlan esetében alkalmazható, az Ingatlan pedig nem az.

Az I. Fokú Végzés ellen az Indítványozó jogi képviselője útján 2022. 01. 18. napján fellebbezést (I/9. számú melléklet) terjesztett elő a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék előtt.

Fellebbezésében az Indítványozó elsődlegesen az I. Fokú Végzés megváltoztatását és végrehajtási kifogásának való helyt adást, másodlagosan az I. Fokú Végzés hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését kérte.

Fellebbezésében Indítványozó előadta, hogy a 2021. 07. 26. és 2021. 07. 27. napon kelt beadványaiban nem végrehajtási kifogást terjesztett elő, hanem kérelmet, melynek indoka az volt, hogy az Ingatlan nem a lakóingatlanokra vonatkozó szabályok szerint került árverésre.

Az Ingatlant az árverés során 55.000.000,- forintért árverezték, míg az Ingatlan becsértéke 89.400.000,- forint volt. A végrehajtás Indítványozónak a lakáshitel biztosító zálogjogának érvényesítésére is irányult [REDACTED] – 12.V.0565/2020. végrehajtás), amely szerződésben Indítványozó fogyasztónak minősül (fogyasztóval kötött szerződésen alapuló követelés végrehajtása), ezért az árverés során a Vht. 147. § (3) bekezdésének d) pontja alapján „lakóingatlanra az árverés mindhárom szakaszában fogyasztóval kötött szerződésen alapuló követelés behajtása esetén legalább a kikiáltási ár 100%-ának megfelelő összeggel tehető érvényes vételi ajánlat, ha az adósnak ez az egyetlen lakóingatlana, lakóhelye ebben van, és a végrehajtási eljárás megindítását megelőző 6 hónapban is ebben volt”.

Indítványozó előadta továbbá, hogy a Végrehajtó nem tett eleget a kérelemben foglaltaknak, ezzel jogszabálysértő mulasztást követett el. Indítványozó kifejtette továbbá, hogy nem az árverési hirdetménnyel szemben terjesztett elő végrehajtási kifogást, hanem a Végrehajtó mulasztásával szemben. Indítványozó az előterjesztett fellebbezésben továbbra is fenntartotta, hogy az Ingatlan lakóingatlan.

Indítványozó fenti fellebbezését a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a II. Fokú Végzéssel teljes egészében elutasította. Az egyes eljárásjogi kérdések tisztázását követően a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság az Ingatlan vonatkozásában az alábbi álláspontra helyezkedett.

„Lakóingatlannak a Vht. szerint egy ingatlan nem attól minősül, hogy benne laknak avagy ott van adós bejelentett lakóhelye, hanem a 147. § (4) bekezdés jelen esetben releváns a)

pontjában írt konjunktív feltételek fennállása esetén: lakás céljára létesítették, az ingatlan-nyilvántartásban lakóház vagy lakás megnevezéssel van nyilvántartva vagy ilyenként vár feltüntetésre, továbbá arra használatbavételi engedélyt adtak. Tény, hogy az árverés tárgyát szolgáltató ingatlant lakás céljára létesítették, tény, hogy használatbavételi engedéllyel rendelkezik, de tény az is, hogy sem az árverési hirdetmény kibocsátása, sem az árverés kiírása, de még a lezárása időpontjában sem volt az ingatlan-nyilvántartásban lakóház vagy lakás megnevezéssel, vagy ilyenként feltüntetésre váróként nyilvántartva. Ergo: nem lakóingatlan, a lakóingatlanra vonatkozó egyetlen szabály – közöttük a moratórium – sem vonatkozik rá.”

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Indítványozó a 203. számon kiadott, árverési jegyzőkönyvvel szemben terjesztett elő végrehajtási kifogást 2021. 09. 09. napján, mely végrehajtási kifogást az elsőfokon eljáró, Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 2021. 12. 06. napon kelt I. Fokú Végzésével elutasított.

Az I. Fokú Végzéssel szemben Indítványozó, 2022. 01. 18. napján fellebbezést nyújtott be a Fővárosi Törvényszékhez. A Fellebbezést a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék, 2022. 03. 18. napon kelt II. Fokú Végzésével teljes egészében elutasította.

Indítványozó a II. Fokú Végzést 2022. 04. 25. napján vette kézhez. A fentiek, illetve az I/6. szám alatt csatolt végrehajtási kifogás, valamint az I/9. szám alatt csatolt, 2022. 01. 18. napon kelt fellebbezés, továbbá I. Fokú Végzés és II. Fokú Végzés igazolja, hogy az Indítványozó a rendes jogorvoslati eljárásokat kimerítette.

Indítványozó előadja, hogy II. Fokú Végzéssel szemben semmilyen rendkívüli jogorvoslat, tehát sem felülvizsgálati eljárás, sem perújítási eljárás nincsen folyamatban, ilyen eljárások megindítására a jelen alkotmányjogi panasz benyújtását megelőzően nem került sor.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Indítványozó előadja, hogy a II. Fokú Végzés részére 2022. 04. 25. napján került kézbesítésre. A II. Fokú Végzés kézbesítésének időpontját kétséget kizáróan igazolja az alapügyben eljáró bíróságok részére megküldött tértivevény.

Indítványozó rögzíti, hogy az alkotmányjogi panasz benyújtására az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján nyitva álló 60 napos határidő utolsó napja 2022. 06. 24. napja. Tekintettel arra, hogy a jelen alkotmányjogi panasz 2022. 06. 24. napján került előterjesztésre, az Abtv. 30. § (1) bekezdésében rögzített határidő megtartásra került.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az Indítványozó érintettségének bemutatása körében Indítványozó hivatkozik az Abtv. 27. § (2) bekezdésének a) pontjára, mely rögzíti, hogy „jogállásától függetlenül érintettnek minősül az a személy, aki a bíróság eljárásában fél volt.”

A I/2. szám alatt csatolt I. Fokú Végzésből, valamint az I/3. szám alatt csatolt II. Fokú Végzésből kétséget kizáróan megállapítható, hogy az Indítványozó mind a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság előtt 0106-8. Vh.1395/2021. számon folyamatban volt elsőfokú eljárásban, mind a Fővárosi Törvényszék előtt 43.Pkf.630.952/2022. számon folyamatban volt másodfokú eljárásban felperes, azaz peres fél volt, ezen tényre tekintettel az Abtv. 27. § (2) bekezdésének a) pontja alapján nem férhet kétség az érintetti minőségéhez, a fenti okiratok kétséget kizáróan igazolják az Indítványozó érintetti minőségét.

e) Annak bemutatása, hogy a bíróság a döntésében vagy az eljárásában a támadott jogszabályi rendelkezéseket alkalmazta, és hogy ez a bírói döntést érdemben befolyásolta

Az I. Fokú Végzés 5. oldalának utolsó bekezdésében (mely az I. Fokú Végzés Indokolásának része) az elsőfokon eljáró, Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság kifejezetten utal a a Vht. 147. § (4) bekezdésének a) pontjában rögzítettekre: „Adós nyilatkozott arra nézve, hogy a lakcímkártyája szerint 2013. óta lakja az ingatlan, a használatbavételi engedélyt 2007. 04. 25-én megadták, **azaz évek óta lehetősége lett volna a Vht. 147. § (4) bekezdés a) pontjában való megfelelésnek.... Ennek ellenére adós az árverés utolsó napján kezdeményezte az eljárást.**”

Az I. Fokú Végzés 6. oldalának első bekezdésében (mely az I. Fokú Végzés Indokolásának része) az eljáró bíróság külön kiemelte, hogy „a fentiek szerint kifejtettek alapján az árverés kiírásakor még nem állt fenn és az adós 2021. szeptember 28-i beadványakor sem állt fenn – figyelemmel arra, hogy a beterjesztett okiratokból csak az derül ki, hogy a 2021. július 23-án kelt változási vázrajzot a földhivatal csak 2021. szeptember 8-án záradékolta – **a Vht. 147. § (4) bekezdés a) pontja szerinti feltétel, ezáltal az adós nem hivatkozhat helytállóan arra, hogy azt lakóingatlanként kellett volna árverezni és ez független a Vht. és a kapcsolódó jogszabályok módosításáról szóló 2000. évi CXXXVI. tv-hez fűzött indokolástól is. Egyúttal nem helytálló a Vht. 147. § (3) bekezdésére és a 229/2021. (V.5.) Korm. rendelet 1. § (2) bekezdésére való hivatkozás, mivel az lakóingatlanok esetében alkalmazandó és a fent kifejtettek értelmében adós ingatlan nem lakóingatlanként lett árverezve, nem az arra vonatkozó követelmények voltak irányadók az árverés kiírásakor...**”

Az I. Fokú Végzés fent idézett megállapításai alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy az elsőfokon eljáró bíróság nem csak megemlítette indokolásában a Vht. 147. § (4) bekezdésének a) pontjában írt rendelkezést, hanem kifejezetten arra tekintettel utasította el az Indítványozó által előterjesztett végrehajtási kifogást, hogy az Ingatlan nem minősül a Vht. 147. § (4) bekezdésének a) pontja alapján lakóingatlannak.

Az elsőfokú bíróság fenti álláspontját a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék osztotta és a II. Fokú Végzés 2. oldalának harmadik bekezdésében a Vht. 147. § (4) bekezdésének a) pontjával kapcsolatban hosszas érvelést adott elő annak vonatkozásában, hogy miért nem minősül az Ingatlan a Vht. 147. § (4) bekezdés a) pontja alapján lakóingatlannak, annak ellenére, hogy azon egy lakóház áll, melyet lakás céljára létesítettek, és rendelkezik használatbavételi engedéllyel:

„Lakóingatlannak a Vht. szerint egy ingatlan nem attól minősül, hogy benne laknak avagy ott van adós bejelentett lakóhelye, hanem a 147. § (4) bekezdés jelen esetben releváns a) pontjában írt konjunktív feltételek fennállása esetén: lakás céljára létesítették, az ingatlan-nyilvántartásban lakóház vagy lakás megnevezéssel van nyilvántartva vagy ilyenként vár feltüntetésre, továbbá arra használatbavételi engedélyt adtak. **Tény, hogy az árverés tárgyát szolgáltató ingatlant lakás céljára létesítették, tény, hogy használatbavételi engedéllyel rendelkezik, de tény az is, hogy sem az árverési hirdetmény kibocsátása, sem az árverés kiírása, de még a lezárása időpontjában sem volt az ingatlan-nyilvántartásban lakóház vagy lakás megnevezéssel, vagy ilyenként feltüntetésre váróként nyilvántartva. Ergo: nem lakóingatlan, a lakóingatlanra vonatkozó egyetlen szabály – közöttük a moratórium – sem vonatkozik rá.**”

A II. Fokú Végzés fent idézett állítása alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék kifejezetten a Vht. 147. § (4) bekezdés a) pontjára alapítottan utasította el az Indítványozó fellebbezését és hagyta helyben az I. Fokú Végzést.

Megállapítható tehát, hogy mind az elsőfokon eljáró Budapesti XX. XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság, a 0106-8.Vh.1395/2021 számú, mind a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék, a

43.Pkf.630952/2022 számú eljárásban alkalmazta a Vht. 147. § (4) bekezdésének a), sőt az eljáró bíróságok az érdemi döntésüket kifejezetten ezen jogszabályhelyre alapították.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdés: „**A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.**”

Alaptörvény XXII. cikk (1) bekezdés: „**Az állam jogi védelemben részesíti az otthonát. Magyarország törekszik arra, hogy az emberhez méltó lakhatás feltételeit és a közszolgáltatásokhoz való hozzáférést mindenki számára biztosítsa.**”

Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés első fordulata: „**Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.**”

Alaptörvény VI. cikk (2) bekezdés: „**Az állam jogi védelemben részesíti az otthon nyugalmaát.**”

Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés első mondat: „**Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez.**”

b) A megsemmisíteni kért jogszabály, jogszabályi rendelkezés Alaptörvény-ellenességének indokolása

Indítványozó a Vht. 147. § (4) bekezdés a) pontja „és az ingatlan-nyilvántartásban lakóház vagy lakás megnevezéssel nyilvántartott vagy ilyenként feltüntetésre váró” szövegrészének (a továbbiakban: „**Kifogásolt Szövegrész**”) Alaptörvény-ellenességét az alábbi indokra hivatkozva állítja:

I. Indokolatlan különbségtétel a lakóingatlannal rendelkező személyek között

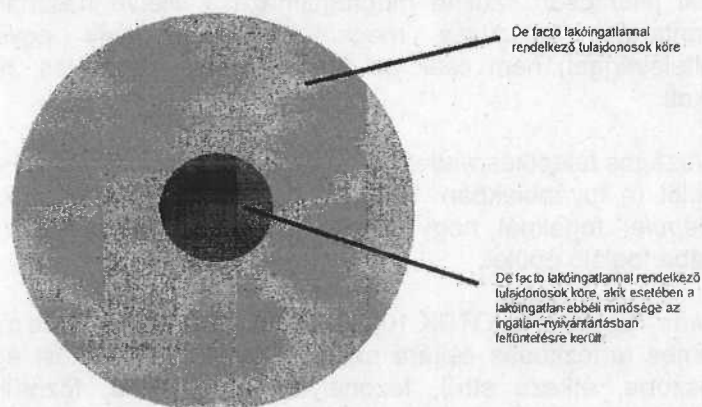
A 12/2021. (IV. 14.) Alkotmánybírósági határozat alapján a hátrányos megkülönböztetés alapvető joga kapcsán az Alkotmánybíróság 3 kérdést vizsgált:

„1. fennáll-e az indítványozó hátrányára eltérő elbánás, és mivel a diszkrimináció szükségképpen valamilyen viszonyrendszerben érvényesül, ezért azt a kérdést is vizsgálni kell, hogy az indítványozó összehasonlítható helyzetben van-e azon személyekkel, akikhez képest a hátrányát állítja; 2. vizsgálni kell, hogy az indítványozó a XV. cikk alapján milyen tartalmú sérelmet állít: a törvény előtti egyenlőség megsértésére hivatkozik vagy arra, hogy valamelyik védett tulajdonságára tekintettel valamelyik alapjogát szükségtelenül vagy aránytalanul korlátozták; 3. végül a 2.pontbeli sérelem azonosítása határozza meg, hogy milyen módon igazolható, illetve igazolható-e a hátrányos megkülönböztetés (észszerűségi teszt vagy védett tulajdonság és alapjogi jogsérelem tesztje)”

Az első pontban leírt kérdés kapcsán Indítványozó álláspontja szerint nem férhet kétség ahhoz, hogy azon személyek köre, akik de facto lakóingatlan (azaz olyan ingatlannal, mely lakhatás céljára épült, rendelkezik használatbavételi engedéllyel és a tulajdonosai egyébként lakhatás céljára használják) tulajdonosai egy jól körülhatárolható csoportot alkotnak, mely tagjait az Alaptörvény XV. cikke alapján nem lehet egymással szemben semmilyen módon hátrányosan megkülönböztetni.

Indítványozó a Kifogásolt Szövegrész vonatkozásában a megkülönböztetést - és ezzel összefüggésben a Kifogásolt Szövegrész Alaptörvény XV. cikkébe való ütközését - abban

jelöli meg, hogy a Kifogásolt Szövegrészben szereplő kitétel következtében az Indítványozó, mint de facto lakóingatlannal rendelkező személy, hátrányosabb helyzetbe került a végrehajtási eljárás, illetve az Ingatlana árverezése során azon személyekhez képest, aki szintén de facto lakóingatlannal rendelkezik, azonban a lakóingatlan ebbéli minőségét - az Indítványozóval ellentétben – feltüntették az ingatlan-nyilvántartásban. Ennek mentén a Kifogásolt Szövegrész alkalmazása azt eredményezi, hogy Indítványozó Ingatlanán fennálló tulajdonjoga a végrehajtási eljárás során kedvezőtlenebb megítélésben részesül, mint egy olyan személy tulajdonjoga, akinek az ingatlan-nyilvántartásban rögzítésre került a „lakóingatlan” minőség. Ily módon önmagában a Kifogásolt Szövegrész alkalmazásával már megvalósult a hátrányos megkülönböztetés, ugyanis a jogalkalmazó a Kifogásolt Szövegrészben foglalt konjunktív feltételek bármelyikének hiányában kénytelen az Indítványozóra hátrányosabb, nem lakóingatlanokra vonatkozó szabályozást alkalmazni, tekintet nélkül arra, hogy az ingatlanon ténylegesen egy lakóház áll, amely rendelkezik használatbavételi engedéllyel, valamint amely Indítványozó kizárólagos, életvitelszerű lakóhelyéül, otthonául szolgál.

Ezen hátrányos megkülönböztetés Alaptörvény-ellenességén felüli további következménye, hogy Indítványozó, csak azért, mert a lakóingatlan jelleget nem tüntette fel az ingatlan-nyilvántartásban, jelentős hátrányt szenvedett, hiszen az Ingatlan reális forgalmi értékéhez képest megközelítőleg 35.000.000,- forinttal kevesebb összeget kapott az árverezés során.

További hátrányos következménye az Ingatlan Kifogásolt Szövegrész alapján történő árverezésnek, hogy az árverezés időpontjában a Korm. r. értelmében természetes személy adós lakóingatlanának árverezése iránt a veszélyhelyzet ideje alatt nem lehetett intézkedni. Azonban tekintettel arra, hogy az Ingatlan nem felel meg a Kifogásolt Szövegrész által támasztott konjunktív feltételeknek pusztán a bejelentés elmaradása miatt, az Ingatlan vonatkozásában a Korm.r. nem kerülhetett alkalmazásra.

A megkülönböztetés ténye tehát egyértelmű és megvalósul a Kifogásolt Szövegrész alapján: a lakás céljára használt ingatlanok körében vannak azok az ingatlanok, amelyek lakóingatlan minősége feltüntetésre került. A különbségtétel hátrányos mivolta is egyértelműen kimutatható: azon, lakás céljára használt ingatlanok, melyeknek térképészeti feltüntetése nem történt meg, az adósra nézve kedvezőtlenebb feltételekkel árverezhetőek, és az árverezési moratórium sem vonatkozik rájuk.

A megkülönböztetés alkotmányos szempontból azért is aggályos, mert ahogy arra a 3009/2012. (VI. 21.) Alkotmánybírósági határozat is rámutat, az állam köteles megteremteni

azt a jogi környezetet, azt az intézményi garanciát, amely a tulajdonhoz való jogot diszkrimináció nélkül működőképessé teszi.

A különbségtétel Alaptörvény-ellenességét alátámasztja az a tény, hogy az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény („Inytv”) közhitelességről szóló 5. § (1) bekezdés első mondata kifejezetten rögzíti, hogy az ingatlan-nyilvántartás közhitelessége nem terjed ki az ingatlanok adataira, így a művelési ágra sem, a közhitelesség kizárólag a jogokra és a tényekre terjed ki.

Kiemelendő továbbá, hogy nincs olyan magyar jogszabály, amely (a Ptk. 5:38. § (2) bekezdéséhez hasonlóan) alapján egy ingatlan lakóingatlani minősége annak ingatlan-nyilvántartási bejegyzésével keletkezne, azaz egy ingatlan minősítése szempontjából az ingatlan-nyilvántartás nem konstitutív hatályú.

Indítványozó e körben megjegyzi, hogy a Vht. lakóingatlanok között történő fenti megkülönböztetése, illetve a „lakóingatlan” mint fogalom OTÉK és Étv. rendelkezéseire képest jelentősen szűkítő megfogalmazása, illetve használata (főleg egy olyan ingatlan-nyilvántartási bejegyzés megkövetelésével, mely egyébként nem is rendelkezik közhitelességgel) nem csak az Alaptörvénnyel ellentétes, hanem semmilyen módon nem indokolt.

Az országos településrendezési és építési követelményekről szóló 253/1997. (XII. 20.) Korm. rendelet (a továbbiakban: „OTÉK”) 1. számú mellékletének 78. pontja akként definiálja a „lakóépület” fogalmát, hogy az jellemzően lakást és a hozzá tartozó kiszolgáló helyiségeket magába foglaló épület.

A „lakás” fogalmát az OTÉK 105. § (1) bekezdése határozza meg. Ennek alapján a lakás olyan huzamos tartózkodás céljára szolgáló önálló rendeltetési egység, melynek lakóhelyiségeit (lakószoba, étkező stb.), főzőhelyiségeit (konyha, főzőfülke), egészségügyi helyiségeit (fürdőszoba, mosdó, zuhanyozó, WC), közlekedő helyiségeit (előszoba, előtér, belépő, szélfogó, közlekedő, folyosó) és tároló helyiségeit (kamra, gardrób, lomkamra, háztartási helyiség stb.) úgy kell kialakítani, hogy azok együttesen tegyék lehetővé a pihenést (az alvást) és az otthoni tevékenységek folytatását, a főzést, mosogatást és az étkezést, a tisztálkodást, a mosást, az illemhely-használatot, az életvitelhez szükséges anyagok és tárgyak tárolását tervezési program szerint (pl. élelmiszer-tárolás, hűtőszekrény elhelyezési lehetősége, mosás céljára szolgáló berendezés, ruhanemű, lakáskarbantartás eszközeinek, egyéb szerszámoknak és sporteszközöknek az elhelyezése).

Az OTÉK hivatkozott rendelkezései alapján megállapítható, hogy a lakóépület, valamint a lakás, tehát a lakóingatlan fogalma teljes mértékben meghatározható, jól behatárolható műszaki kritériumok alapján, azonban ezen rendelkezések csak a műszaki kritériumokat adják meg, az lakóépület/lakás lakóingatlanként történő használatát még nem teszik lehetővé.

Ahhoz, hogy valaki egy adott ingatlant lakhatás céljára használjon, akkor jogosult, ha az ingatlan rendelkezik az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény („Étv.”) 44. §-a szerinti használatba vételi engedéllyel.

Az Étv. 44. § (2) bekezdése kimondja, „*hogy a használatbavételi engedélyt meg kell adni, a használatbavételt tudomásul kell venni, ha az építményt vagy egy részét - építési engedélyhez kötött építési munka esetén - az engedélynek megfelelően, rendeltetésszerű és biztonságos használatra alkalmas módon építették meg.*”

Az Étv. alapján tehát amennyiben egy épületre az építési engedélyt lakó funkcióval hagyta jóvá az illetékes építési hatóság és ezen ingatlan elkészültét követően az épület megfelel az építési engedélynek, valamint biztonságosan és rendeltetésszerűen használható, másképp

megfogalmazva lakhatásra alkalmas, úgy az nem lehet más, mint lakóingatlan, függetlenül attól, hogy ilyenként az ingatlan-nyilvántartásban fel van-e tüntetve vagy sem.

Az Étv. és az Inytv. vonatkozó rendelkezései egyértelműen rámutatnak arra, hogy a Vht. jelen alkotmányjogi panasszal támadott rendelkezése miatt ellentétes az Alaptörvénnyel.

A második pontban rögzített kérdés vonatkozásában az Indítványozó megjegyzi, hogy jelen alkotmányjogi panaszában nem jelöl meg kifejezetten védett tulajdonságot, illetve a lakóingatlanra vonatkozó különbségtétel Indítványozó álláspontja szerint nem minősül az Indítványozó személyes tulajdonságának, így a 14/2022. (VII. 7.) Alkotmánybírósági határozatban foglaltaknak megfelelően, Indítványozó álláspontja szerint a Kifogásolt Szövegrész az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésébe ütközik, ily módon jelen alkotmányjogi panaszt a XV. cikk (1) bekezdés keretei között az észszerűségi teszt alapján szükséges értékelni.

A harmadik pontban írt kérdés kapcsán Indítványozó meglátása szerint azt szükséges vizsgálni, hogy van-e ésszerű indoka a fent részletezett lakóingatlan tulajdonosai közötti különbségtételnek. Indítványozó álláspontja szerint e körben szükséges figyelembe venni a jogalkotói szándékot.

A Vht. és a kapcsolódó jogszabályok módosításáról szóló 2000. évi CXXXVI. tv.-hez fűzött T/29634 számú törvényjavaslat 78. §-ához (mely beemelte a Vht. 147. § (4) bekezdés a) pontját a Vht.-be) fűzött indokolás a következő: „Lakóingatlanok esetében különösen fontos érdek fűződik ahhoz, hogy az árveréseken lehetőség szerint minél magasabb vételáron történjen meg az ingatlanok értékesítése, hiszen a végrehajtandó követelések kielégítését követően fennmaradó vételárnak legtöbb esetben az is rendeltetése, hogy az adós - esetlegesen családjával együtt - lakhatására megoldást találjon.

A fenti törvényi indokolás alapján Indítványozó szerint kétséget kizáróan megállapítható, hogy a Kifogásolt Szabályozás nemhogy összhangban áll a jogalkotó akaratával, hanem éppen azzal ellentétes, mivelhogy a jogalkotói szándék a lakhatást biztosító ingatlan árverésen történő értékesítés esetére a árverési ár maximalizálására irányul, vagyis a jogalkotó elengedhetetlennek tartja, hogy minél magasabb vételáron kerüljön sor az ingatlan árverezés útján történő értékesítésére. Ezáltal az, hogy Indítványozó ingatlana a lakóingatlani minőség ingatlan-nyilvántartásban való feltüntetése elmaradása miatt lényegesen alacsonyabb áron került árverezésre, egyértelműen ellentétes a jogalkotói szándékkal, mely igazolja Indítványozó azon álláspontját, hogy a korlátozó rendelkezésnek nincs objektíve meghatározható, ésszerű indoka. A jogalkotó szándéka nem az volt, hogy az adminisztrációs kötelezettségek teljesítését vagy az ingatlan-nyilvántartás közhitelességéhez kapcsolódó végrehajtói informálódást segítse elő, hanem az, hogy a lakóingatlanok minél magasabb áron keljenek el.

Továbbá nem tekinthető ésszerű indoknak a különbségtétel azon az alapon sem, hogy ezzel a Kifogásolt Szabályozás a végrehajtó munkáját kívánja segíteni, mivel ahogy arra a jelen alkotmányjogi panaszhoz csatolt (I/10.) a Fővárosi Törvényszék által jóváhagyott, Pesti Központi Kerületi Bíróság által meghozott végzésében foglalt indokolás is rámutatott, a Vht. nem írja elő kötelező erővel a Végrehajtó részére a helyszíni eljárást, de ha alapos kétsége merül fel arra nézve, hogy az árverezni kívánt ingatlan a tulajdonságait tekintve az ingatlan-nyilvántartásban foglalt adatokkal ellentétes, a Végrehajtó a Vht. 143. § (1) bekezdés d) pontjában előírt tájékoztatási kötelezettsége körében köteles az ingatlant megtekinteni. Ennek megfelelően a Kifogásolt Szabályozás általi korlátozás e körben sem nyer legitimitást.

Ebből következően Indítványozó álláspontja szerint konstatálható, hogy a megkülönböztetés alaptörvény-ellenes, ugyanis nincs tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka, azaz azon az alapon történő különbségtétel, hogy a de facto lakóingatlannal rendelkező személy a

lakóingatlan ebbéli minőségét az ingatlan-nyilvántartásban feltüntette-e vagy sem, önkényesnek minősül, sértve ezáltal az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésébe foglalt törvény előtti egyenlőség követelményét.

II. Az otthon védelmének meghiúsulása

Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés első fordulata rögzíti, hogy **mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.**

Az Alaptörvény VI. cikk (2) bekezdése alapján az állam jogi védelemben részesíti az otthon nyugalmaát.

Az Alaptörvény XXII. cikk (1) bekezdés rögzíti, hogy **az állam jogi védelemben részesíti az otthonot.** Magyarország törekszik arra, hogy az emberhez méltó lakhatás feltételeit és a közszolgáltatásokhoz való hozzáférést mindenki számára biztosítsa."

Az Alaptörvény rendelkezése alapján az otthon kiemelt jogi védelmet élvez. Az otthon, mint védendő jogi tárgy megjelenik a magánélet védelméről szóló 2018. évi LIII. törvényben is, amelynek 10. § (1) bekezdése rögzíti, hogy „az állam jogi védelemben részesíti az otthon nyugalmaát. Az otthon nyugalma biztosítja a magán- és családi élet kibontakozását, továbbá a magánszféra szabad és teljes megélését. Ennek tiszteletben tartása érdekében mindenkinek az otthonát mint magánéletének, családi életének színterét fokozott védelem illeti meg.”

Az „otthon” kifejezés törvényi szinten nem került meghatározásra, ezáltal a magyar nyelvtan szabályai alapján szükséges megállapítani a jelentését, melynek értelmében otthon az a személyes lakóhely, ahol egy család él huzamosabb időn át, az illető személy lakása, háza.

Ebből következően kétséget kizáróan megállapítható, hogy az Ingatlan az Indítványozó otthonának minősül, mivel Indítványozó a családjával közösen az Ingatlanon életvitelszerűen él, ez a lakcímnnyilvántartás szerinti lakóhelye is, más lakóhellyel az Indítványozó nem rendelkezik.

Ehhez kapcsolódik a már fent említésre került törvényi indokolás is, amely kimondja, hogy a szabályozás célja az, hogy minél magasabb vételáron történjen meg az ingatlan értékesítése az árverés során, annak érdekében, hogy a végrehajtandó követelések kielégítését követően a fennmaradó vételárból az adós – esetlegesen családjával együtt – lakhatására megoldást találjon. A Vht. és a kapcsolódó jogszabályok módosításáról szóló 2000. évi CXXXVI. tv.-hez fűzött T/29634 számú törvényjavaslat ezért úgy rendelkezik, hogy „*azokban az esetekben, amikor a végrehajtás alá vont ingatlan elsősorban az adós lakhatását szolgálja (a Vht. szerint lakóingatlanak minősül és az adósnak ez az egyetlen ingatlana, lakóhelyül is ez szolgál), az árverés során a kikiáltási árat csak a becsérték 70%-ának megfelelő összegre lehet leszállítani*”, mely jelen esetben 62.580.000,- forint összeget jelent.

Azonban a Kifogásolt Szabályozás nem veszi figyelembe a jogalkotó fent meghatározott szándékát, azzal ellentétes, ezáltal sérti az Indítványozót alaptörvényi szinten megillető otthon védelmét, tekintettel arra, hogy mivel az ingatlan-nyilvántartásban nem került feltüntetésre a lakóingatlan ebbéli minősége, az Ingatlan a Kifogásolt Szabályozás alapján 55.000.000,- forint értékben került árverezésre, míg az Ingatlan becsértéke 89.400.000,- forint volt, megnehezítve ezáltal a lakásszerzés lehetőségét, valamint, hogy a családjával együtt új otthonot alakítson ki.

Továbbá az árverezés időpontjában a Korm. r. értelmében természetes személy adós lakóingatlanának árverezése iránt a veszélyhelyzet ideje alatt nem lehetett intézkedni. Azonban tekintettel arra, hogy az Ingatlan nem felel meg a Kifogásolt Szövegrész által támasztott konjunktív feltételeknek pusztán az adminisztratív jellegű bejelentés elmaradása

miatt, az Ingatlan vonatkozásában a Korm.r. nem kerülhetett alkalmazásra, így Indítványozó kénytelen családjával az otthonát elhagyni, új lakóhelyet keresni.

A fentiek alapján kétséget kizáróan megállapítást nyer az a tény, miszerint a Kifogásolt Szabályozás sérti az alaptörvényi szinten deklarált otthon védelmét, ugyanis az adminisztratív jellegű bejelentés elmaradása következtében az Ingatlant nem a Vht. lakóingatlanra vonatkozó szabályai szerint bocsátották árverésre, – úgy, hogy egyébként a Kifogásolt Szövegrész hiányában annak minősülne és egyébként ténylegesen egy lakóház áll rajta - ezáltal az Indítványozót megillető otthon védelme, mint alkotmányos érdek veszélybe került.

III. A tulajdonhoz való jog sérelme

Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés első mondata alapjogként definiálja a tulajdonhoz való jogot.

A tulajdonhoz való jog, mint Alaptörvényben biztosított alkotmányos jog korlátozásának lehetőségét az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése teremti meg, amelynek értelmében „alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.” Annak megállapítása érdekében, hogy Indítványozót megillető, az Ingatlanon fennálló tulajdonhoz való jog korlátozása alkotmányosan, az Alaptörvénynek megfelelően történt-e, az alapjogi teszt elvégzése válik szükségessé.

Indítványozó tulajdonhoz való jogát a Kifogásolt Szövegrész akként korlátozza, hogy az Ingatlant kizárja a lakóingatlanok köréből a lakóingatlani minőség ingatlan-nyilvántartásba való feltüntetésének hiányára tekintettel.

A tulajdonhoz való jog korlátozásának egyik kritériuma a jogkorlátozás céljának az azonosítása. Indítványozó ennek körében ismételten hivatkozni kíván a korábban már részletesen kifejtésre került jogalkotói célra, amely alapján lakóingatlanok esetében megjelenő érdek az, hogy az árverésen a lehetőségekhez képest minél magasabb összegben kerüljön sor az ingatlanok értékesítésére, ezzel segítve, hogy a hitelezői követelések kielégítését követően fennmaradt vételárból az adós lakhatása megoldódjon.

Amennyiben a jogkorlátozásnak egy másik, a jogalkotói szándéktól eltérő legitim cél meghatározására teszünk kísérletet, úgy felmerülhet – a korábban csakugyan említésre került – végrehajtói munka segítése. Indítványozó ezen kérdés kapcsán fentebb már kifejtette, hogy amennyiben a végrehajtó oldalán alapos kétsége merül fel arra nézve, hogy az árverezni kívánt ingatlan a tulajdonságait tekintve az ingatlan-nyilvántartásban foglalt adatokkal ellentétes, a végrehajtó köteles a helyszínre kimenni, az érintett ingatlant megtekinteni. Továbbá nem lehet legitim célként azonosítani az ingatlanra vonatkozó adatok szempontjából közhitelesnek nem tekinthető ingatlan-nyilvántartásba való adatváltozás szükségességét.

A fentiek alapján Indítványozó álláspontja szerint kétséget kizáróan konstatálható, hogy a tulajdonhoz való jog Kifogásolt Szövegrész szerint történő korlátozásának nincs alkotmányos érdeke.

Habár Indítványozó nem talál a jogkorlátozást legitimáló célt, azonban, ha mégis lenne, felmerül a szükségesség és arányosság kérdése.

Az alapjogi teszt szükségességi szakaszának körében Indítványozó meglátása szerint rendelkezésre áll a cél eléréséhez szükséges enyhébb eszköz is, mivel a jogalkotói szándékot figyelembe véve a cél az, hogy minél magasabb vételáron kerüljön sor az ingatlanok árverezésére. Ennek megfelelően – amennyiben elfogadjuk, hogy a kedvezményezett

végrehajtási eljárásba bevont lakóingatlanok köréből alkotmányosan elfogadható okból szükséges kizárni azokat a lakóingatlanokat, amelyek ekként nincsenek feltüntetve az ingatlan nyilvántartásban – létezhet más, a cél elérésére alkalmas, a Kifogásolt Szövegrésznel enyhébb szabályozás. Ilyen lehetne az, hogy például azon esetekben, amikor a végrehajtó tudomására jut, hogy az ingatlanon ténylegesen egy építmény áll, rövid határidő tűzésével köteles lenne felhívni az adóst, hogy bocsássa rendelkezésére az építmény használatbavételi engedélyét annak igazolására, hogy az építmény lakóház, és azt adós az otthonaként használja (pl. a lakcímkártya bemutatásával). Amennyiben a megszabott határidőt az adós elmulasztja, úgy az ingatlanokra vonatkozó szigorúbb szabályok lesznek irányadóak az árverezés során, azonban ha a felhívásnak eleget tesz, akkor – megfelelően ezáltal a jogalkotói szándéknak is – a lakóingatlanokra vonatkozó szabályozást kell alkalmazni az árverezés során.

Pusztán egy, a fent bemutatott példából is könnyen belátható, hogy még amennyiben lenne is a Kifogásolt Szövegrész létének alkotmányos alapja és célja, léteznének olyan jogtechnikai megoldások, enyhébb eszközök is, melyek alkalmasak lennének ezen cél elérésére.

Az alapjogi teszt arányossági szakaszának funkciója a korlátozás hatásának értékelése, a legitímként elismert jogkorlátozási cél tükrében, vagyis elengedhetetlen feltétel, hogy a cél fontossága meghaladja a tulajdonhoz való jog korlátozásával Indítványozó oldalán jelentkező hátrányt.

Indítványozó álláspontja szerint az a jogszabályi rendelkezés (Kifogásolt Szövegrész), amely alapján azon, lakás céljára használt ingatlanok, melyeknek térképészeti feltüntetése nem történt meg, az adósra nézve kedvezőtlenebb feltételekkel árverezhetőek, és az árverezési moratórium sem vonatkozik rájuk, nem tekinthető arányosnak, ezért az Alaptörvénybe ütközik.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) *Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági határozat végrehajtásának felfüggesztését.*

Indítványozó előadja, hogy nem kezdeményezte a bíróságon sem I. Fokú Végzés, sem II. Fokú Végzés végrehajtásának felfüggesztését.

b) A beadványhoz korábban csatolt melléletek:

Melléklet megnevezése	Mellékletként való csatolás indoka	Csatolmány száma
Ügyvédi meghatalmazás	A jogi képviselő képviseleti jogának alátámasztására	I/1.
A Budapesti XX. XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 0106-8.Vh.1395/2021/9. számú végzés	Indítványozó érintettségének, a jogorvoslati lehetőségek kimerítésének, a támadott jogszabályi rendelkezés alkalmazásának, valamint a tényállásban írtak alátámasztására	I/2.
A Fővárosi Törvényszék 43.Pkf.630.952/2022/3. számú végzése	Indítványozó érintettségének, a jogorvoslati lehetőségek kimerítésének, a támadott jogszabályi rendelkezés alkalmazásának, valamint a tényállásban írtak alátámasztására	I/3.
A 012.V.0106/2017/203. számú Ingatlanárverési jegyzőkönyv	Indítványozó érintettségének, a jogorvoslati lehetőségek kimerítésének, valamint a tényállásban írtak alátámasztására	I/4.
Indítványozó jogi képviselője által 2021. 07. 26. napján benyújtott beadvány	Indítványozó érintettségének, a jogorvoslati lehetőségek kimerítésének, valamint a tényállásban írtak alátámasztására	I/5.
2021.08.19. napján kelt végrehajtási kifogás	Indítványozó érintettségének, a jogorvoslati lehetőségek kimerítésének, valamint a tényállásban írtak alátámasztására	I/6.

0106-8.Vh.1395/2021/3. számú hiánypótlási felhívás	Indítványozó érintettségének, a jogorvoslati lehetőségek kimerítésének, valamint a tényállásban írtak alátámasztására	I/7.
2021. 09. 13. napon kelt hiánypótlásnak eleget tevő beadvány	Indítványozó érintettségének, a jogorvoslati lehetőségek kimerítésének, valamint a tényállásban írtak alátámasztására	I/8.
2022. 01. 18. napján kelt fellebbezés	Indítványozó érintettségének, a jogorvoslati lehetőségek kimerítésének, valamint a tényállásban írtak alátámasztására	I/9.
A Fővárosi Törvényszék 2015. október 15. napján kelt végzése	1994. évi LIII. törvény („Vht.”) 147. § (4) bekezdés a) pontja Alaptörvény-ellenességének alátámasztására	I/10.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Indítványozó az Abtv. 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel nyilatkozik, hogy jelen alkotmányjogi panasz indítványával összefüggésben a neve nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

Kelt: Budapest, 2022. 09. 29.

Tisztelettel:

indítványozó

képv.:

Névery Ügyvédi Iroda

Dr. Névery Péter ügyvéd

